

polecane przez
egzaminatorów

**pewniak
na teście**

Adam Mickiewicz

Dziady

GRĘG
WYDAWNICTWO EDUKACYJNE

Autor:
Adam Mickiewicz

Tytuł:
Dziady

Autor opracowania:
Wojciech Rzehak

Korekta:
**Agnieszka Nawrot
Agnieszka Woźny
Maria Zagnińska**

Okładka:
Aleksandra Zimoch

Ilustracja na okładce:
Marcin Perkowski / Shutterstock.com

Ilustracje:
Jolanta Adamus Ludwikowska

ISBN 978-83-7327-183-8

Wydanie V zaktualizowane

Copyright by Wydawnictwo GREG®

2026

**Wydawnictwo GREG®
31-979 Kraków, ul. Klasztorna 2B
tel. 12 680 15 50
greg.pl**

Księgarnia internetowa: greg.pl

**Znak firmowy GREG®
zastrzeżony w Urzędzie Patentowym RP.**

**Wszystkie prawa zastrzeżone.
Żadna część niniejszej publikacji nie może być reprodukowana
lub przedrukowana bez pisemnej zgody Wydawnictwa GREG®.**

**Skład i łamanie:
BROS, Pracownia Słowa**

UPIÓR¹

Serce ustało, pierś już lodowata,
 Ścięły się usta i oczy zawarły;
 Na świecie jeszcze, lecz już nie dla świata!
 Cóż to za człowiek? – Umarły.

Zmarły – cechy

Patrz, duch nadziei życie mu nadaje,
 Gwiazda pamięci² promyków użycza,
 Umarły wraca na młodości kraje
 Szukać lubego oblicza.

Upiór – cel
powrotu do
świata żywych

Pierś znowu tchnęła, lecz pierś lodowata,
 [10] Usta i oczy stanęły otworem,
 Na świecie znowu, ale nie dla świata;
 Czymże ten człowiek? – Upiorem.

Upiór – cechy

Ci, którzy bliżej cmentarza mieszkali,
 Wiedzą, iż upiór ten co rok się budzi,
 Na dzień zaduszny moglię odwali
 I dąży pomiędzy ludzi.

Upiór – czas
przebywania
wśród żywych

Aż gdy zadzwonią na niedzielę czwartą³,
 Wraca się nocą opadły na sile,
 Z piersią skrwawioną⁴, jakby dziś rozdartą,
 [20] Usypia znowu w mogile.

Pełno jest wieści o nocnym człowieku,
 Żyją, co byli na jego pogrzebie;
 Słychać, iż zginął w młodocianym wieku,
 Podobno zabił sam siebie.

Upiór –
samobójcza
śmierć

¹ *tytuł* – patrz str. 9 oraz Opracowanie str. 238–239.

² *gwiazda pamięci* – wg prof. Stanisława Pigonia jest to gwiazda Wenus, pierwsza, która staje się widoczna na horyzoncie po zachodzie słońca. Nazwana przez poetę gwiazdą nadziei, bo z nadejściem ciemności pierwsza blaskiem swym zapowiada ich pokonanie. Oznaczając początek nocy, przywoływała także – według wierzeń ludowych – duchy powracające, upiory, przywracała im pamięć przejść ziemskich. Znany był w wierzeniach ludowych pociąg upiorów do światła księżycowego, czy do gwiazd [wg objaśnień w wydaniu tzw. Narodowym z roku 1948, str. 445].

³ *na niedzielę czwartą* – na czwartą po Zadzuszkach (początek adwentu).

⁴ *z piersią skrwawioną* – jest to najprawdopodobniej aluzja do samobójczej śmierci (w części IV *Dziadów* Gustaw popełni takie symboliczne samobójstwo, przebijając pierś sztyletem).

Oto złocistymi pióry
 Trzepioce się dwoje dzieci.
 Jak listek z listkiem w powiewie,
 Kręcą się pod cerkwi wierzchołkiem;
 Jak gołąbek z gołąbkim na drzewie,
 Tak aniołek igra z aniołkiem.

Józio i Rózia –
 wygląd zjaw

Guślarz i Starzec

Jak listek z listkiem w powiewie,
 Kręcą się pod cerkwi wierzchołkiem;
 Jak gołąbek z gołąbkim na drzewie,
 [60] Tak aniołek igra z aniołkiem.

Aniołek

(do jednej z wieśniaczek)

Do mamy lecim, do mamy.
 Cóż to, mamo, nie znasz Józia?
 Ja to Józio, ja ten samy,
 A to siostra moja Rózia.
 My teraz w raju latamy,
 Tam nam lepiej niż u mamy.
 Patrz, jakie główki w promieniu,
 Ubiór z jutrzienki światełka,
 A na oboim ramieniu
 [70] Jak u motylków skrzydełka.
 W raju wszystkiego dostatek,
 Co dzień to inna zabawka:
 Gdzie stąpim, wypływa trawka,
 Gdzie dotknem, rozkwita kwiatek.

Lecz choć wszystkiego dostatek,
 Dręczy nas nuda i trwoga.
 Ach, mamo, dla twoich dziątek
 Zamknięta do nieba droga!

Chór

Lecz choć wszystkiego dostatek,
 [80] Dręczy ich nuda i trwoga.
 Ach, mamo, dla twoich dziątek
 Zamknięta do nieba droga!

Guślarz

Czego potrzebujesz, duszeczko,
 Żeby się dostać do nieba?
 Czy prosisz o chwałę Boga?
 Czyli o przysmaczek słodki?
 Są tu pączki, ciasta, mleczko

Józio i Rózia –
 kara

I owoce, i jagodki.
 Czego potrzebujesz, duszeczko;
 [90] Żeby się dostać do nieba?

Aniołek

Nic nam, nic nam nie potrzeba.
 Zbytkiem słodczy na ziemi
 Jesteśmy nieszczęśliwemi.
 Ach, ja w mojem życiu całym
 Nic gorzkiego nie doznałem.
 Pieszczoty, łakotki, swawole,
 A co zrobię, wszystko caca.
 Śpiewać, skakać, wybiec w pole,
 Urwać kwiatków dla Rozalki,
 [100] Oto była moja praca,
 A jej praca stroić lalki.
 Przylatujemy na Dziady
 Nie dla modłów i biesiady,
 Niepotrzebna msza ofiarna;
 Nie o pączki, mleczka, chrusty,
 Prosim gorzycy dwa ziarna;
 A ta usługa tak marna
 Stanie za wszystkie odpusty.

Józio i Różia –
powód kary

Bo słuchajcie i zważcie u siebie,
 [110] Że według Bożego rozkazu:
 Kto nie doznał goryczy ni razu,
 Ten nie dozna słodczy w niebie.

Józio i Różia –
prośba

Józio i Różia –
przestroga

Chór

Bo słuchajmy i zważmy u siebie,
 Że według Bożego rozkazu:
 Kto nie doznał goryczy ni razu,
 Ten nie dozna słodczy w niebie.

Guślarz

Aniołku, duszeczko!
 Czego chciałeś, macie obie.
 To ziarneczko, to ziarneczko,
 [120] Teraz z Bogiem idźcie sobie.
 A kto prośby nie posłucha,
 W imię Ojca, Syna, Ducha.
 Widzicie Pański krzyż?
 Nie chcecie jadła, napoju,
 Zostawcie nas w pokoju!
 A kysz, a kysz!

ŚWIĘTEJ · PAMIĘCI¹⁰

JANOWI · SOBOLEWSKIEMU¹¹
 CYPRIANOWI · DASZKIEWICZOWI¹²
 FELIKSOWI · KÓŁAKOWSKIEMU¹³

SPÓŁUCZNIOM · SPÓŁWIEŻNIOM · SPÓŁWYGNAŃCOM
 ZA MIŁOŚĆ · KU OJCZYŹNIE · PRZEŚLADOWANYM
 Z TĘSKNOTY · KU OJCZYŹNIE · ZMARŁYM W ARCHAN-
 GIELU ·
 NA MOSKWIE · W PETERSBURGU

NARODOWEJ · SPRAWY
 MĘCZENNIKOM

poświęca
 AUTOR

¹⁰ „Świętej pamięci” – wszyscy trzej adresaci dedykacji w roku 1832 już nie żyli. Dedykowanie utworu osobom nieżyjącym jest konsekwencją tytułu dramatu – dziady to przecież uroczystość poświęcona zmarłym.

¹¹ *Jan Sobolewski* – nauczyciel w Krożach na Żmudzi, w roku 1824 został wcielony do carskiego korpusu inżynierów, zmarł w Archangielsku w 1829 roku.

¹² *Cyprian Daszkiewicz* – urodzony na Podlasiu prawnik i historyk, studiował na Uniwersytecie Wileńskim, należał do Filaretów, zesłany po procesie, od 1826 roku przebywał w Moskwie, gdzie poznał Mickiewicza. Zmarł w 1829 r. w Moskwie.

¹³ *Feliks Kółakowski* – pochodził z Mozyrza, studiował na Uniwersytecie Wileńskim, gdzie należał do Filomatów, a potem także do Filaretów. W czasie zesłania prowadził studia orientalistyczne (z wykształcenia był filologiem), zmarł w 1831 roku w Petersburgu.

<i>Dziady</i> cz. II	<p>Stanowią zapis obrzędu dziadów, oparte są na romantycznym przekonaniu, że możliwe jest przenikanie się świata żywych ze światem zmarłych; oba te światy, wchodząc we wzajemne relacje, mają na siebie wpływ (żywi czerpią nauki moralne, martwi otrzymują pomoc w drodze do uwolnienia – zbawienia). Na świecie współistnieje dobro i zło. Człowiek dokonując wyboru decyduje o swoim losie, ponieważ zło zawsze zostanie ukarane odpowiednio do popełnionej winy – różne grzechy łączą się z różnymi karami. W zakończeniu pojawia się tajemnicze Widmo – duch nieszczęśliwie zakochanego samobójcy (w domyśle jest to Gustaw).</p>
<i>Dziady</i> cz. III	<p>Jest to dramat historyczny oparty na autentycznych wydarzeniach (aresztowania młodzieży zaangażowanej w działania tajnych stowarzyszeń w 1823 r. i późniejsze liczne represje). Utwór mówi o ogromie carskich zbrodni. Wymowa historyczno-polityczna wpisuje się też w wyższy zamiar utworu i moralny porządek, ujawniający odwiecznie toczone walkę dobra ze złem. Mickiewicz nadaje dziełu atmosferę mistycyzmu, przez co uwzniośla historię. Tematem utworu jest męczeńska historia Polaków, mesjaniistyczna wizja naszych dziejów, dzięki którym będzie możliwe nie tylko wyzwolenie narodu polskiego, ale zbawienie całej ludzkości.</p> <p>Jednym z więźniów jest Gustaw, który na początku utworu zmienia imię na Konrad i z nieszczęśliwego kochanka staje się patriotą. Jako romantyczny poeta pragnie być reprezentantem narodu, a swoją twórczą moc i poczucie wyjątkowości będzie chciał wykorzystać – nawet za cenę wadzenia się z Bogiem – do uszczęśliwienia i uwolnienia narodu.</p>
<i>Dziady</i> cz. IV	<p>Kontynuują problematykę moralną części II, ponadto są poematem o nieszczęśliwej, niespełnionej miłości rozumianej na modłę romantyczną, jako związek dwóch przeznaczonych sobie dusz. Głównym bohaterem jest duch Gustawa – nieszczęśliwie zakochanego samobójcy, który w noc swojej śmierci powraca do świata żywych i opowiada dzieje swojego życia.</p>

Dziady cz. I

KRÓTKIE STRESZCZENIE

Dziewica marzy o romantycznej miłości.

Zbiorowość wieśniaków pod przewodnictwem Guślarza podąża na obrzęd dziadów. Młodzieńcy rozmawiają z Karusią (bohaterka ballady *Romantyczność*), której tłumaczą, że powinna porzucić żalobę po zmarłym ukochanym, gdyż wkrótce w jej życiu pojawi się nowy mężczyzna; przekonują też Starca, żeby nie rozpaczał po zmarłych bliskich. Starcowi towarzyszy Dziecię, które chce wracać do domu, bo nie interesuje go obrzęd i nawet nie pamięta zmarłej już dawno matki, ale Starzec nie zgadza się. Wówczas Dziecię śpiewa pieśń o rycerzu, który zamienił się w kamień. Następnie Strzelec wykonuje piosenkę o polowaniu. Do gromady dołącza Gustaw i opowiada o swoim pragnieniu idealnej miłości, na którą czeka. Zostaje wykpiony przez Myśliwego czarnego, więc chce już odejść, ale zatrzymuje go Strzelec i enigmatycznymi słowami zapowiada spotkanie z od dawna go obserwującą duszą. [Tutaj utwór się urywa.]

MOTYWY

miłość	<ul style="list-style-type: none"> • miłość romantyczna jako najpiękniejsze, najbardziej wyczekiwane uczucie w ludzkim życiu, spotkanie przeznaczonych sobie na wieczność dusz (o takim uczuciu marzy Dziewica, na wymarzoną kochankę czeka Gustaw)
śmierć	<ul style="list-style-type: none"> • śmierć osoby bliskiej jako wydarzenie, które nie powinno sprawiać, by ludzie zamykali się w cierpieniu i wspomnianiu przeszłości – po okresie żałoby człowiek powinien żyć dalej, pokochać kogoś innego (Karusia), skierować uwagę ku tym, którzy nadal żyją (Starzec)
dziady	<ul style="list-style-type: none"> • akcja utworu toczy się w noc dziadów • dziady jako obrzęd niezbędny dla żywych i dla zmarłych – obrzęd stanowi sposobność przekazania ważnych nauk przez zmarłych dla żywych i realnej, dobrowolnej i skutecznej pomocy żywych dla zmarłych

cja narodu umęczonego i pogwałconego przez ciemności była poecie potrzebna przynajmniej z dwóch powodów: po pierwsze – by pokazać w dramacie koncepcję mesjanizmu, a po drugie – by wytłumaczyć klęski i niepowodzenia, jakie stały się udziałem Polaków już od czasów rozbiorów. Dodatkowo – dawała nadzieję na mające nastąpić odrodzenie się niepodległego państwa.

GATUNEK *DZIADÓW* CZĘŚCI III – POLISTOPADOWY DRAMAT ROMANTYCZNY

Po klęsce powstania listopadowego zasadniczo zmienił się obraz polskiej literatury romantycznej. Znalazło to odbicie nie tylko w innej tematyce utworów (zaczyna przeważać problematyka narodowa) i innej niż dotychczasowe koncepcji bohatera, ale również w poszukiwaniu przez pisarzy nowych form wyrazu. Tu właśnie należy doszukiwać się zmian formalnych, zauważalnych przy porównywaniu II i IV części *Dziadów* z III. Najważniejszymi cechami III części są:

1. Otwarta kompozycja utworu. Jest to konsekwencja rezygnacji autorów romantyzmu z klasycznej, a więc „zamkniętej” kompozycji całości – i to zarówno pod względem formalnym, jak treściowym. Dowodzi tego szereg motywów III części będących pewnego rodzaju kontynuacją i uzupełnieniem niektórych wątków z II i IV części *Dziadów*: na przykład elementy biografii głównego bohatera oraz obrzęd „uczty kozła” – przywoływanie duchów zmarłych osób. Tak zwane „otwarte” zakończenie dramatu nie zawiera ostatecznego wyjaśnienia losów głównego bohatera, co pozwala na ewentualne dopisanie dalszej części jego przygód – nie wiemy, co stało się z Konradem na zesłaniu, w zasadzie nie wiemy, czy w ogóle został zesłany – w scenie IX nie pada przecież jego imię (wiadomo, że Mickiewicz zamierzał jeszcze wrócić do *Dziadów* i napisać kolejne części dramatu).

2. **Fragmentaryczność akcji.** W przeciwieństwie do dramatu antycznego, gdzie akcja była skomponowana według zasady następstwa przyczynowo-skutkowego, w dramacie romantycznym kolejne sceny nie wynikają bezpośrednio z poprzednich, czasem są ze sobą jedynie luźno powiązane. Na przykład po rozgrywającej się w Wilnie scenie III (*Egzorcyzmy*) następuje opis widzenia Ewy (scena IV, której akcja umiejscowiona została gdzieś pod Lwowem), a później w scenie V – **Widzenie Księdza Piotra**. Tych scen nie łączy łańcuch przyczynowo-skutkowy. Tak więc na akcję dramatu romantycznego składają się różne epizody, z których czytelnik może jedynie próbować rekonstruować całość.

3. Zerwanie z klasyczną zasadą trójjedności (czasu, miejsca i akcji):

a) akcja III cz. *Dziadów* trwa o wiele dłużej niż doba. Akcja *Prologu* rozgrywa się 1 listopada 1823 roku, akcja sceny I (tzw. więziennej) – 24 grudnia 1823, akcja sceny IX (*Noc Dziadów*) natomiast – mniej więcej rok po wydarzeniach opisanych w *Prologu*. Ostatnia część *Ustępu* datowana jest dzień przed powodzią Petersburską, a więc 6 listopada 1824 roku;

b) zerwanie z klasyczną zasadą **jedności miejsca** następuje poprzez umiejscowienie akcji poszczególnych scen III części w różnych, nieraz bardzo odległych od siebie

miejscach. I tak na przykład miejscem akcji jest w III części *Dziadów* Wilno (*Prolog*, sceny: I, II, III, V, VI, VIII), Warszawa (scena VII) oraz okolice Lwowa (scena IV);

c) zerwanie z jednością akcji: akcja sprawia wrażenie szczątkowej i pourywanej, rozgrywa się na dwóch płaszczyznach – realnej (a więc „ziemskiej”, związanej z prześladowaniami polskiej i litewskiej młodzieży przez carskich urzędników) oraz metafizycznej (a więc pozaziemskiej, duchowej – jak choćby nawiązująca do odwiecznej konfrontacji dobra i zła w scenach *Wielkiej Improwizacji* czy egzorcyzmów).

4. **Zerwanie z łańcuchem przyczynowo-skutkowym.** Jeden z najwybitniejszych znawców twórczości Mickiewicza, Juliusz Kleiner, określił tę cechę polistopadowego dramatu romantycznego jako *zerwanie z postulatem jednolitych, logicznie powiązanych łańcuchów treściowych*. Doskonałym przykładem mogą tu być sąsiadujące ze sobą sceny: III (egzorcyzmy, jakie Ksiądz Piotr odprawia nad Konradem), IV (*Widzenie Ewy*) oraz V (*Widzenie Księdza Piotra*), po której następuje z kolei opis snu Senatora (scena VI). Dzięki temu zabiegowi poszczególne sceny stanowią raczej ciąg uzupełniających się, lecz jednocześnie niezależnych od siebie epizodów.

5. **Synkretyzm rodzajowy i gatunkowy, polegający na współistnieniu w utworze elementów charakterystycznych dla różnych rodzajów (synkretyzm rodzajowy) i różnych gatunków (synkretyzm gatunkowy) literackich:**

a) **partie epickie** utworu (a więc gatunki literackie zaliczane do epiki) świadczą o związkach III części *Dziadów* z epiką. Takimi fragmentami utworu są relacje więźniów o męczeństwie Polaków, w scenie I **opowiadanie** Jana Sobolewskiego o wywołanym na Syberię Janczewskim i o skatowanym podczas śledztwa Wasilewskim, a w scenie VII – opowiadanie Adolfa o Cichowskim. Epicki charakter ma także *Ustęp*;

b) o związkach z **liryką** świadczy na przykład **monolog liryczny** Konrada – *Wielka Improwizacja* (a więc prawie cała II scena utworu);

c) związków z **dramatem** dowodzi już sama budowa III części (podział na sceny), brak istnienia nadrzędnego podmiotu literackiego (jakim jest na przykład narrator w epice) oraz składające się na świat przedstawiony utworu dialogi bohaterów.

6. **Wprowadzenie na scenę duchów**, czyli odejście od klasycznej zasady ukazywania świata przedstawionego w jednej tylko, realistycznej, konwencji (wynikającej z nadrzędnej dla całego antyku estetyki mimetycznej). **Niejednokrotnie w III części *Dziadów* mamy do czynienia z nadprzyrodzoną motywacją zdarzeń, a świat żywych przenikają zjawiska metafizyczne.** Doskonałym przykładem może być, rozpoczęta już w *Prologu*, walka dobrych i złych duchów o duszę głównego bohatera. Ponadto w scenach II (*Wielka Improwizacja*), III (*Egzorcyzmy*) oraz VI (*Sen Senatora*) na scenie pojawiają się diabły, anioły i archanioły, natomiast w scenie IX (*Noc Dziadów*) – widma Doktora i Bajkowa.

7. **Pozarozumowe uzasadnienie przedstawianych wydarzeń**, czyli wszechobecne w utworach romantycznych **fantastyka i irracjonalizm**. W *Dziadach*, gdzie akcja rozgrywa się na dwóch płaszczyznach (ten problem został szerzej omówiony na str. 38), niejako w dwóch światach, nadnaturalna motywacja niektórych zdarzeń zdaje się być tego oczywistą konsekwencją. O **fantastyce** można w kontekście III części mówić jako o obecności w utworze wątków nadnaturalnych, cudownych. Mimo iż odbiegają one od powszechnie przyjętych w polskiej kulturze kryteriów rzeczywistości, mają

Pewniak na teście

Pewniak na teście

Pewniak na teście

Pewniak na teście

SPIS TREŚCI

Pewniak
na teście

← to będzie na teście

Dziady

<i>Upiór</i>	5
<i>Dziady część II</i>	10
<i>Dziady część IV</i>	29
<i>Dziady – Widowisko część I</i>	73
<i>Dziady część III</i>	87
<i>Ustęp</i>	196
<i>Droga do Rosji</i>	196
<i>Przedmieścia stolicy</i>	200
<i>Petersburg</i>	202
<i>Pomnik Piotra Wielkiego</i>	207
<i>Przegląd wojska</i>	209
<i>Oleszkiewicz</i>	220
<i>Do przyjaciół Moskali</i>	224
Objaśnienia poety	227
Objaśnienia	231

Krótkie opracowanie

Krótko o utworze	233
DZIADY CZĘŚĆ I	235
Krótkie streszczenie	235
Motywy	235
DZIADY CZĘŚĆ II	236
Krótkie streszczenie	236
Motywy	236
DZIADY CZĘŚĆ IV	238
Krótkie streszczenie	238
Motywy	238
DZIADY CZĘŚĆ III	240
Krótkie streszczenie	240
Motywy	241

Pełne opracowanie

Biografia Adama Mickiewicza	243
DZIADY CZĘŚĆ II I IV	245
Geneza	245
Wyjaśnienie tytułu utworów	246
Czas i miejsce akcji	246
<i>Upiór</i> jako wstęp do <i>Dziadów</i>	247
DZIADY CZĘŚĆ II	248
Bohaterowie utworu	248
Plan wydarzeń	248
Streszczenie szczegółowe	248
Charakterystyka bohaterów	250
DZIADY CZĘŚĆ IV	251
Bohaterowie utworu	251
Plan wydarzeń	252
Streszczenie szczegółowe	252
Charakterystyka głównego bohatera	255
Problematyka utworu – II i IV cz. <i>Dziadów</i>	256
Ludowa moralność	256
Miłość romantyczna	258
Gatunek utworu – II i IV cz. <i>Dziadów</i>	258
Wymowa ideowo-artystyczna	258
<i>Dziady</i> jako dramat romantyczny	259
Budowa i kompozycja	261
Indeks komentarzy do tekstu	262
DZIADY CZĘŚĆ III	265
Geneza oraz wydanie III części <i>Dziadów</i>	265
Wyjaśnienie tytułu utworu	266
Czas i miejsce akcji	266
Bohaterowie utworu	267
Plan wydarzeń	268
Streszczenie	269
Charakterystyka głównych bohaterów	277
Więzień – Gustaw – Konrad – Pielgrzym	277
Bohater wielowymiarowy – Konrad	279
Konrad i Książd Piotr	279
Problematyka – <i>Dziady</i> cz. III	281
Problematyka narodowa	281
<i>Wielka Improwizacja</i>	282
Prometeizm	284
Mesjanizm	284
<i>Widzenie Księdza Piotra</i> – idea mesjanizmu	285

Martyrologia narodu polskiego	286
Gatunek <i>Dziadów</i> części III – polistopadowy dramat romantyczny	288
Budowa i kompozycja	291
Indeks komentarzy do tekstu	292

Pewniak
na teście

← to będzie na teście

Dostępne także wydania w twardej oprawie!

**pewniak
na teście**

**Inni wydawcy zgadzają, czego trzeba się nauczyć –
my wiemy, o co zapytają nauczyciele!**

opracowania
polecane przez
nauczycieli

wiadomości
potrzebne na lekcjach
i sprawdzianach

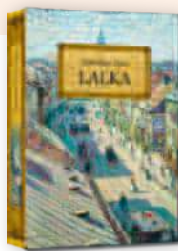
szeroki wybór lektur
dla szkoły podstawowej
i liceum

WESELE
Stanisław
Wyspiański

PRZEDWIOŚNIE
Stefan Żeromski

LALKA
Bolesław Prus

ANTYGONA
Sofokles

Szukaj w najlepszych księgarniach w całej Polsce i na www.greg.pl!

opracowanie

charakterystyka

problematyka

streszczenie

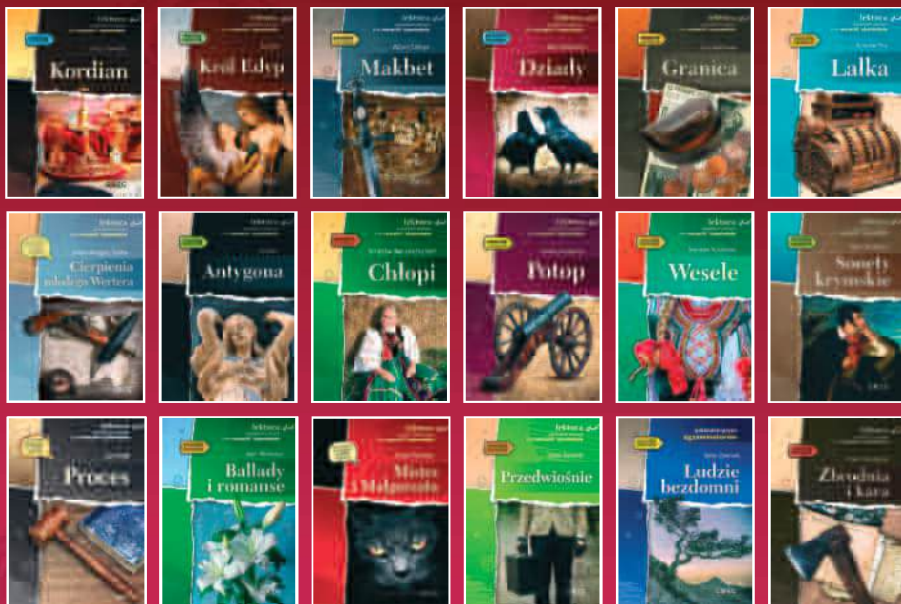
ważny cytat

pewniak
ucz się tego, o co zapytają!

Pewniak
na teście

lektury Grega. Zaufaj sprawdzonej marce!

Najnowsze wydania zawierają **odpowiedzi na pytania z podręczników i testów.**

Pełnej oferty szukaj w najlepszych księgarniach.

ISBN 978-83-7327-183-8

9 788373 271838 >

GREG
WYDAWNICTWO

Wydawnictwo GREG
ul. Klasztorna 2B ■ 31-979 Kraków
www.greg.pl